

N.Y.C. TIME
זמן הדלקת נרות - 7:38
סוף זמני ק"ש - 8:44
- 9:20
סוף זמן תפלה - 10:31
דף היומי לש"ק: סוטה ל"ח

בס"ד, עש"ק פ' אמור - שנת תשפ"ג לפ"ק
שבת היא ל' בעומר - פרק ד'

פרשת אמור

[בית המקדש] וכו' וכותב המ"ב (סי' תפ"ט סק"י) בשם השבלי הלקט: ומנהג לומר אחר הספירה: יהי רצון וכו' שיבנה בית המקדש וכו', כלומר, ואז נקיים מצות הבאת העומר וכו'.

ועיין בשעה"צ (סי' ס"ו) שמביא עוד הסבר מהשבלי הלקט למה שמתפללים על בנין בית המקדש, ובסוף דבריו כותב דאם נימא דמצות ספירת העומר היא דרבנן זכר למקדש, אתי שפיר טפי שמתפללין שיבנה בית המקדש, עכ"ד. ויש להבין - למה מתפללים שיבנה המקדש דווקא בנוגע לקיום מצות ספירת העומר?

ושמא יש לפרש הענין בהקדם מה שמבואר בפ"ק דמגילה (יא): שאמר אחשוורוש שבלשצר טעה בחשבון סוף השבעים שנה של גלות בבל שמובא בירמי' ובדניאל, ואמר אחשוורוש: איהו [בלשצר] מיטעא טעי, אנא חשיבנא ולא טעינא וכו'. כיון דחזי דמטו שבעין ולא איפרוק, אמר, השתא ודאי תו לא מיפרקי [לאחר שראה שמלאו שבעים השנה לפי חשבונו "המדוייק" והיהודים עדיין לא נגאלו, אמר: עכשיו בודאי לעולם לא יגאלו]. אפיק מאני דבי מקדשא ואשתמש בהו [הוציא כלי בית המקדש והשתמש בהם, וע"י זה הראה שלדעתו שוב לא יגאלו בני ישראל ולא יבנה עוד בית המקדש].

וכן דרשו בגמ' (מגילה יב.) עה"פ "ואת יקר תפארת גדולתו" (אסתר א:ד) שלבש בגדי כהן גדול.

עה"פ: "אחר הדברים האלה גידל המלך אחשוורוש את המן וגו'" (ג:א) איתא בתרגום: בחר פתגמיה האלין עלת מדת דינא קדם רבון כל עלמא וכן אמרת, הלא רחמו רשיעא נחתי [ירד] מן שושן לירושלים לבטלא בנין בית מיקדשך וכו'.

עוד מצינו במדרש (אסתר רבה פ"ז:ג) שכאשר אמר המן: "ישנו עם אחד וגו' אם על המלך טוב יכתב לאבדם ועשרת אלפים ככר כסף אשקול וגו'", שאמר אחשוורוש שהוא מתיירא מאלקיהם של ישראל שלא יעשה לו כמו שעשה לפרעה ולסנחריב. והשיב לו המן: אלוך שטבע פרעה בים ועשה לישראל נסים וגבורות ששמעתם, כבר הוא זקן, ואינו יכול לעשות כלום, שכבר עלה נבוכדנצר והחריב ביתו ושרף את היכלו והגלה את ישראל וכו' והיכן כחו וגבורתו, שכבר הזקין.

וכעין זה איתא במדרש פנים אחרים (מובא בתורה שלימה על אסתר פ"ג: אות פ') שאמר המן לאחשוורוש: עכשיו שנחרב ביתו ומקדשו הוא כועס עליהם וכו'.

מהנ"ל נראה שממה שנחרב בית המקדש הוכיח המן ששוב אין תקוה לעם ישראל.

אמנם, בגמ' (מגילה טז.) מבואר שלאחר גזירת המן, "בלילה ההוא

"וקדשתו כי את לחם אלקיך הוא מקריב" (כא:ח). ופירש"י: וקדשתו - בעל כרחו.

בס' אוצר חיים איתא: מסביר בעל דברי שאול: כל קדושתו באה לו מאת ה' "כי את לחם אלקיך הוא מקריב", ולא בשביל מעלתו - לכן אין לו זכות לוותר עליה. וזהו גם ההבדל לפי חז"ל (קידושין לב.) בין ת"ח לבין מלך - ת"ח יכול למחול על כבודו, שתורתו שלו היא כתוצאה מהתאמצותו, משא"כ מלך.

לפי הכתב סופר מוסבר: מנהג שבעולם שבני אדם מזלזלים בעובדים ציבוריים, בבעלי שירותים ממלכתיים, ביחוד בבני דרגות נמוכות. אומרים הם: הללו משלנו הם ניזונים, מן המסים שאנו משלמים הם מפורנסים, לפיכך חייבים הם בכבודנו ואין אנו חייבים בכבודם.

שמא יאמר ישראל: הואיל וכהן המשרת בקודש ממני פרנסתו, מכ"ד מתנות כהונה, לא אחלק לו כבוד ויקר, לברך ראשון, לפתוח בראש - אמרה תורה "וקדשתו כי את לחם אלקיך הוא מקריב", ומוריד לך את השפע מן השמים.

על דרך זו אנו מברכים ב'מי שברך' את העוסקים בצרכי ציבור באמונה, 'הקב"ה ישלם שכרם', שכן אין להם לצפות שהציבור ישלם שכרם ...

"מועדי ה' אשר תקראו אתם" (כג:ב). בס' תוספת ברכה לבעל התורה תמימה איתא: בגמ' (ר"ה כה.) אמרו, דמדכתיב 'אתם' חסר [תחת 'אותם', ותיבת 'אתם' מורה בכינוי רבים נוכחים] בא לרמוז 'אתם' אפילו שוגגין ואפילו מוטעין. כלומר, גם אם שגו וטעו ב"ד בענין עיבור החודש, כגון שעברו ולא הי' צריך לעבר, או כמו שאמרו (פסחים נו.) בחזקי' שתחת אדר עיבר ניסן, וכדומה טעותים שאפשר לבוא בענין זה - אעפ"כ הרי זה מקודש. והרמב"ם (הל' קיה"ח פ"ב ה"י) הסביר דבר זה בזה"ל, כי זה שצוה על המועדים צוה על ב"ד הקובעים את המועדים ע"י עיבור, ואפילו עיברו בטעות.

ועפ"ז יש להבין מה שאומרים בתפלת מוסף לר"ח בשנת העיבור 'ולכפרת פשע', ולא נתבאר מה יחס תפלה זו דוקא לשנת העיבור. אך לפי המבואר, דאפשר לבוא לידי טעותים שונים בענין העיבור, ועי"ז אפשר לבוא לידי מכשולים בעבירות שונות, כמו לענין חמץ בפסח ויזה"כ שלא בזמנם הנכון, מבקשים שתגין תפלתנו לכפרת פשע בזה הדבר.

"וספרתם לכם ממחרת השבת וגו'" (כג:טו). בפ"ב דמגילה (כ:) כתבו התוס' (ד"ה כל הלילה): ואחר שבייך על הספירה אומר יהי רצון שיבנה

נרדה שנת המלך וגו', לבסוף צוה אחשוורוש להמן: "קח את הלבוש ואת הסוס כאשר דברת ועשה כן למרדכי היהודי וגו'", וכשבא המן להלביש את מרדכי ולהוליכו על הסוס, מצא את מרדכי בבית המדרש דורש לפני התלמידים. ואיתא בגמ': אול אשכחי דיתבי רבנן קמי' ומתני להו הלכות קמיצה וכו' [ופירש'': דורש בעניינו של יום, וששה עשר בניסן ה' - הוא יום תנופת העומר]. אמר להו [המן לחכמים שעמדו שם]: במה עסקיתו [באיזה ענין אתם עוסקים]. אמרו לי, בזמן שבית המקדש קיים מאן דמנדב מנחה מייתי מלי קומצא דסולתא ומתכפר לי'. אמר להו, אתא מלי קומצי קמחא דיכוכו, ודחי עשרה אלפי ככרי כספא דידי.

ויעיין בפ' המהר"ל על מגילת אסתר בספרו 'אור חדש', עה"פ 'ויקח המן את הלבוש ואת הסוס', שמביא מדרש (ויק"ר פכ"ח:ו') דאיתא שם: לעולם אל תהי מצות העומר קלה בעיניך וכו' היא שעמדה להם בימי המן וכו'. ומסופר שם המעשה שמובא במס' מגילה בשינוי קל דכשאל המן את התלמידים במה אתם עוסקין, השיבו לו: במצות עומר שהיו ישראל מקריבין במקדש ביום הזה. [ושאל המן:] הדין עומרא במאי הוי, או דדהב או דכסף, אמרו לו, דשעורין, וכמותם מצומצמת מאד, ולבסוף הודה המן שמדה המצומצמת של קרבן העומר שלהם דחה עשרת אלפים ככר כסף שלו. [ועיין שם בדברי המהר"ל שמאריך לבאר למה דוקא מצות העומר דחה עשרת אלפי ככר כסף של המן והצילה את כלל ישראל].

ויש לבאר, דבאותה שעה שמע שמרדכי ה' מלמד לחכמים דיני קרבן העומר שנהוגים רק בזמן שבית המקדש קיים, נוכח לדעת שעוד יבנה המקדש ויקריבו קרבן העומר, וממילא הכיר שלא יצליח בעצתו "להשמיד להרוג ולאבד את כל היהודים" ר"ל.

וא"כ, מכיון שע"י מצות העומר ה' ניכר שעדיין יבנה המקדש, לכן, לאחר שאנו מקיימים מצות ספירת העומר נוהגים להתפלל: הרחמן הוא יחזיר לנו עבודת בית המקדש וכו'.

בענין כתיבת 'כהן' ו'לוי' בכתובה

בפרשתנו נמצאת מצות "וקדשתו" (כ"ח), ודרשו חז"ל (גיטין נ"ט): "וקדשתו" - לכל דבר שבקדושה - לפתוח ראשון [בכל דבר כבוד - בין בתורה בין בישיבה הוא ידבר ראשון] ולברך ראשון [בסעודה], וליטול מנה יפה ראשון [אם בא לחלוק עם ישראל בכל דבר לאחר שיחלקו בשוה, אומר לו ברור וטול איזה שתמצא].

ובשו"ע (או"ח סי' קל"ה סע' ג') איתא: כהן קורא בתורה ראשון ואחריו לוי ואחריו ישראל.

והנה ידוע שכאשר קוראים את הכהן או את הלוי לעלות לתורה קוראים: "יעמוד פלוני בן פלוני הכהן", או "פלוני בן פלוני הלוי". ויש לעיין אם צריכים לכתוב 'הכהן' או 'הלוי' בכתובה כאשר כותבים את שם החתן או את שם אבי הכלה.

בהלכות גיטין (אהע"ז סי' קכ"ט אות ט') איתא בבית יוסף: אם המגרש כהן ולא כתב בגט "הכהן", כתוב בכתבי מהר"ר ישראל (בעל תרומת הדשן ח"ב סי' ד') שאמר מהר"ר אלעזר בשם מהר"ר יעקב מויינא שיש לפסול אפילו בימי האמוראים כדאיתא בפ"ב דכתובות (כ"ד): אין מעלין משטרות ליוחסין, משמע שכתבו בשטרות 'כהן', עכ"ל [בדרכי משה כתוב על זה: ובתיקון ישן מצאתי דיש מכשירין]. ולי נראה דאין משם ראי', דאע"פ שהיו נוהגין לכתוב בשטרות 'כהן' מהי תיתי שאם לא כתב כהן בגט שיפסל מפני כן. ועוד, דהא בחניכתו (nickname) לחוד כשר דיעבד, והא ודאי שמו בלא "כהן" לא גרע

מחניכתו לחוד, ואפילו יש שני יוסף בן שמעון בעיר אחת והאחד כהן וגירש את אשתו שלא בפני חבירו ולא כתב בגט "הכהן", נ"ל דבדיעבד כשר, וכן נראה שהוא דעת מהר"ר ישראל [בעל תרוה"ד] להכשיר היכא דלא כתב "הכהן", שכתב בסימן ו': ועוד אומר הגאון, אם המגרש ישראל והשני כהן או לוי אין צריך לכתוב שום הפרש אע"פ שמתוך הגט לא ניכר שום הפרש.

בדרכי משה איתא: ובתשובת מהר"י מינץ (סי' ל"ד) בבת מומר ונסתפקו אם ה' אביה כהן או לוי, ונתן מספק ב' גיטין.

ובשו"ע (אהע"ז סי' קכ"ט סע' י"ט) איתא: לא נהגו לכתוב בגט לא כהן ולא לוי ולא שום כינוי, אלא 'פלוני בן פלוני וכל שם אחר וחניכה דאית ליה ולאבהתי'.

בסוגריים איתא: וכבר נתבאר בדמדינות אלו אין נוהגין כן. והכוונה למ"ש הרמ"א (סע' ז'): כותבין כהן או לוי - פלוני בן פלוני הכהן או הלוי. ואם יש להם כינוי כותבין אח"כ. אבל אם יש ב' שמות שכותבין על אחד דמתקריא, כותבין אח"כ כהן או לוי. [ואם לא כתב כהן או לוי], יש אומרים דפסול (פסקי מהרא"י סי' ד') מאחר שנהגו לכתבו, ויש מכשירין (מצאתי כתוב בתיקון וכ"כ הבי"י). ונראה להו לסמוך להקל במקום הדחק, אבל לכתחלה יש לכתבו. ואם יש ספק אם הוא כהן או לוי, יש ליתן ב' גיטין (תשובות ר"י מינץ").

בענין מקום כתיבת תואר 'כהן' או 'לוי' נחלקו הפוסקים, ויש ג' שיטות: א) הרמ"א הנ"ל שכתב: אבל כותבין כהן או לוי - פלוני בן פלוני הכהן או הלוי, ובבית שמואל (ס"ק י"ד) איתא: ולא כותבין כהן אצל שם המגרש, אלא רק אצל שם אביו, ופשוט. וכ"כ בנחלת שבעה (אות כ"ג) כדעת הרמ"א משום ד"הכהן" שכתוב אחר שם האב קאי על שניהם - על האב ועל הבן.

ב) שיטת מהר"ם מינץ המובאת בנחלת שבעת הנ"ל דאין כותבין הכהן או הלוי אלא אחרי שמו ולא אחר שם אביו - פלוני הכהן בן פלוני.

ג) שיטת הגט פשוט (סי' קכ"ט ס"ק ט"ו השני) שכתב: ומיהו יראה לי דהנכון לכתחלה לכתוב פלוני הכהן בן פלוני הכהן [משום דאם לא כן, אפשר דהרואה גט זה יהי' סבור דהאב כהן והבן המגרש אינו כהן, כגון שהוא בן גרושה דהוא חלל ואינו כהן, עיי"ש] וכו' וכן משמע מדברי הקונדריסין שהביא מרן הבי"י דכותב כהן אצל המגרש, יעו"ש וכו'. ומיהו, גבי לוי דלא שייך לומר דהאב לוי והבן אינו לוי, לכתחלה נמי יכול לכתוב פלוני בן פלוני הלוי וא"צ להזכיר לוי גם אצל הבן כנ"ל, עכ"ל.

בספר משפט הכתובה (שער ד' פ"ד אות א') איתא מרן (בשו"ע אהע"ז סי' קכ"ט סע' י"ט) כתב שלא נהגו לכתוב בגט אם הבעל כהן או לוי, אבל הרמ"א שם כתב שנהגו לכתוב כן, ודעת מרן (חומ"מ סי' מ"ט סע' א') גם בשאר שטרות הוא כמו גט, שאין צריך לכתוב כהן או לוי, אלא א"כ יש שני יוסף בן שמעון בעיר, וממילא פשוט שלדעת מרן אין צריך לכתוב גם בכתובה כהן או לוי.

אמנם לענין המנהג למעשה, באמת בגט פשוט (סי' קכ"ט סקל"ה) ובפתחי תשובה (סי' קכ"ט סקט"ז בשם הישועות יעקב) כתבו שהמנהג בארץ ישראל וסוריה ומצרים כדעת מרן שאין כותבין כהן או לוי. וכן נוהגין בתי דינין כהיום בארץ ישראל כשכותבין גט לאיש ספרדי. אבל לענין כתובה המנהג ידוע בכל ישראל לכתוב "כהן" או "לוי". ואע"פ שבאמת לא מצאנו למי מחכמי הספרדים שכתב שיש לעשות כן בכתובה, אבל מצינו בנוסח כתובה שהביא הפחד יצחק (ערך כתובה - אסור לאדם לעמוד עם אשתו) שכתב "הלוי". והטעם לכתוב תואר כהונה או לוייה יבואר להלן.

וטעם נכון יש לציין בכתובה אם הוא כהן, וכמ"ש המהר"מ מינץ (סי' ק"ט) שאם לא כותבין בכתובה "הכהן" למי שהוא כהן יש לחוש שישא אח"כ גרושה. שהרי מעלין לכהונה משטרות נכמ"ש בשו"ע (סי' ג' סע' ב'), ועיין בב"ש (שם סק"ח) לענין יוחסין. ואם בכל שטרות כן, כ"ש בכתובה, דכשבא אדם לישא אשה בשנית בודקין את הכתובה הראשונה]. והסברא נותנת שאף למי שאינו מצריך לכתוב כהן או לוי בגט או שאר שטרות, בכתובה יש טעם נכון לכתוב כן. איך שיהיה בוודאי אין מניעה לכתוב כהן או לוי לכו"ע, וא"כ כל כמה שאפשר לברר ולבאר מי החתן שפיר טפי. ומטעם זה הורגלו היום לכתוב ג"כ שם המשפחה כמו שיבואר בפרק הבא, ובוודאי כתיבת יחוס הכהונה לא גרע.

ואפילו לכלה כותבין על אביה תואר כהן או לוי. ויש כמה נפ"מ לידע יחוס אביה, כגון שאם היא בת כהן צריך הכהן הרוצה לישאנה לידע שהיא אינה חללה [או נולדת מחוץ לנישואין], וכן שאם היא בת כהן או לוי, נדע שבנה פטור מפדיון הבן. ורוב הפעמים אין רישום אחר מחוץ לכתובה על פרטים אלו, ואח"כ הם מתרחקים מהתורה בעוונה, והמסמך היחידי שיש להוכיח על הנ"ל היא הכתובה, וכמ"ש באות הקודמת.

ועיין בשו"ת אגרות משה (אבה"ע ח"ג סי' כ"ו) שכתב על מקרה שטעו וכתבו 'בת לוי' על בת מי שאינו לוי, שעליהם לתקן זאת והעדים יחתמו שוב. שאע"פ שאין בזה נפ"מ לענין היוחסין ולא תצא תקלה, מ"מ תצא טעות לענין פדיון הבן שנפטור את הבן מפדיון, שכיון שאין לנו ספרי יוחסין אחרים נלמד רק מהכתובה, עכ"ד. והוא כמ"ש.

ועי"ש בס' משפט הכתובה (סק"ד) שדן אם יש לכתוב 'הכהן' או 'הלוי' בה"א הידיעה, משום דכשכותבים עם ה"א הידיעה מבורר יותר שהמכוון לתואר יוחסין ולא לשם עצמי, שיש מי שכינוי שמו ושם משפחתו 'כהן' (Kohn, Cohen) והוא אינו כהן, וכן גבי לוי,

דיש כמה אנשים ששם משפחתם 'לוי' (Levy) והם אינם לויים. ולכן לכתחילה בודאי יש לכתוב בה"א הידיעה, ובדיעבד, נחלקו הפוסקים, עי"ש.

בס' הנישואין בהלכתם (פי"א סע' ס"ה-ס"ט) איתא: כשהחתן כהן - כותבים: "פלוגי בן פלוגי הכהן". וכשהחתן לוי - כותבים: "פלוגי בן פלוגי הלוי".

אך כל עוד שלא ברור הדבר אם אמנם החתן הוא כהן או לוי - עדיף שלא לכתוב זה בכתובה. ואין לסמוך בענין זה על אנשים פשוטים, וכל שכן על אנשים שאינם מבקרים בביהכ"נ.

ובכתובה שכתבו בטעות 'כהן' או 'לוי' על חתן שאינו לא כהן ולא לוי - אין הכתובה פסולה, אלא שנכון לכתוב כתובה שניה ללא טעות.

וכשהחתן כהן ולא כתבו 'כהן' בכתובה, וכן כשהחתן לוי ולא כתבו עליו 'לוי' בכתובה - הכתובה כשרה.

וכשהחתן הוא ספק חלל - יש לכתוב עליו בכתובה: "פלוגי בן פלוגי הכהן", כי מלת 'הכהן' ניתן לפרש על אביו. אבל אין לכתוב "פלוגי הכהן". ועל כן יש לכתוב לו שטר כתובה מיוחד, ובכל פעם שנזכר שם החתן - להוסיף גם שם אביו, בנוסח "פלוגי בן פלוגי הכהן". ומ"מ נכון שאחרי חתימת העדים יוסיפו לכתוב שהחתן הוא ספק חלל, ומטעם זה כתבו את שטר הכתובה בניסוח מיוחד.

כשאבי הכלה כהן - כותבים לכתחילה: "פלוגית בת פלוגי הכהן", וכשאבי הכלה לוי, כותבים לכתחילה: "פלוגית בת פלוגי הלוי".

לז"נ מורי ורבי הגאון הרב אברהם יעקב בן הרב מאיר הכהן פאם זצ"ל - נפ' כ"ח מנחם אב תשס"א
לז"נ ר' בנימין בן הרב ר' מרדכי ז"ל שור
לז"נ מרת עטא שרה בת ר' בנימין ע"ה - נפ' כ"ג אדר א' תשס"ח

PARSHAS EMOR
© COPYRIGHT 2023
BY RABBI MATIS BLUM Z"L

רוחמה ליבא בת רבקה לרפ"ש

צביה חיה בת לאה ברעניא לרפ"ש

“קדושים יהיו לאלקיהם וגו' והיו קודש” (כא:ו)

“And they shall be holy to their G-d ... and they shall be holy.”

Why does the Posuk repeat the command to be holy?

Hagaon Rav Shlomo Kluger, Z'T'L, observed that there are some people who accept certain stringencies upon themselves, while neglecting to observe certain basic commandments. This is obviously, not the proper course. One must first diligently adhere to the fundamentals, and only afterwards can he attempt to observe other restrictions.

This is the meaning of the repetition in the Posuk: “קדושים יהיו לאלקיהם” - First, they must be certain that they are sanctified to their G-d - by following the Mitzvos which He explicitly commanded them. Once they have achieved this, then - “והיו קודש” - they can attempt to sanctify themselves by accepting additional restrictions which are לפנים משורת הדין.

“וספרתם לכם וגו' שבע שבתות תמימות וגו'” (כג:טו)

“And you shall count for yourselves ... seven complete weeks.”

Why was the Omer offering which was brought on Pesach, made from barley, while the *Shtei Halechem* brought on Shavuos, were made from wheat?

The *Aruch Hashulchan* (Orach Chaim 489:3) notes that Chazal considered barley as being a food which is fit for animals, while wheat is fit for human consumption. The time of *Sefira* represents the period during which Bnei Yisroel left the depths of the moral degradation of Egypt, and elevated themselves to become a Kingdom of Priests and a Holy Nation by accepting the Torah.

Therefore, these two *Korbonos* are purposely brought from barley and then wheat to show that through the Torah, one can become elevated from living an animal's existence to that of a sublime human being.

HALACHIC DISCUSSIONS

(not to be relied upon for Halacha L'Ma'aseh)

A number of Acharonim (Yehuda Ya'aleh O.C. 45;

Sho'eil U'meishiv; Maharam Schick O.C. 61) cite an interesting opinion of Hagaon Rav Mordechai Banet Z'T'L: Although the Gemorah (Gittin 59b) rules that if no Leivi is present in Shul, the Kohein is given the first two Aliyos, this is only true if they realized in the middle of the Kohein's Aliya that there was no Leivi in Shul. However, if they originally knew that there was no Leivi present, the Kohein should leave the Shul and they should call up a Yisroel for the first [and all subsequent] Aliyos, to avoid putting the Kohein into the position of reciting a possible *Bracha Le'vatala*.

Most Acharonim disagree with this and *Le'chat'chila* allow a Kohein to take the first two Aliyos.

QUESTIONS OF THE WEEK

- 1) What miracle did the *Shemen Hamishcha* perform?
- 2) Does the prohibition of slaughtering an animal and its offspring apply to *Chayos* [undomesticated animals] and birds?
- 3) Does the Mitzva of sanctifying a *Kohein* apply even if the *Kohein* is a minor?
- 4) Must a *Ben Noach* give up his life rather than worship *Avoda Zoro*? [Are *Bnei Noach* commanded in the Mitzva of *Kiddush Hashem*?]
- 5) If someone slaughters an animal and her offspring on the same day, may the second animal be eaten?
- 6) From the time that an animal is born, how long should one wait, *Lechatchila*, before sacrificing it?
- 7) Can a *Kohein* defile himself to a limb that was removed from a living person?
- 8) If one asked his friend, “Is today such-and-such in the *Sefira*?” and the friend responds, “Yes”, may the friend count that night with a *Bracha*?
- 9) If a *Kohein* was married to a *Ketana* (minor) who died, does he defile himself to her?
- 10) If a person told his wife: “You are divorced from me but you are not permitted to everyone” (*Rei'ach Haget*) and then died, is the wife permitted to marry a *Kohein*?
- 11) May a *Kohein* use another *Kohein*, (something that a

Yisroel may not do because of “*V’Kidashto*”?

- 12) If one’s cow gave birth to a *Bechor*, may the Yisroel feed the *Bechor Teruma*?
- 13) Can a left-handed Kohein perform the *Avoda* in the Beis Hamikdash?
- 14) Concerning the prohibition of not slaughtering a mother animal and her offspring on the same day, if the mother is in a place where it is already the next day, is it permissible to slaughter both of them simultaneously?
- 15) If a Kohein gave Kiddushin to a *Gerusha* but did not live with her, does he receive *Malkos*?

ANSWERS

- 1) If the *Kohein Godol* was not handsome or strong, the *Shemen Hamishcha* improved his appearance and made him strong (Vayikra Rabba 26:6).
- 2) The prohibition of *Oso Ves B’no* does not apply to *Chayos* and birds (Toras Kohanim).
- 3) The Mogein Avrohom (282:6) is of the opinion that the Mitzva of *V’kidashto* does not apply towards a Kohein who is a minor, while Hagaon Rabbi Akiva Eiger (Hagahos to Shulchan Aruch) and the Minchas Chinuch (269) say that it does.
- 4) A Ben Noach is not obligated to give up his life rather than worship *Avoda Zoro* (Tosafos, Sanhedrin 74b; Rambam, Hil. Melochim 10:2).
- 5) If one slaughters *Oso Ves B’no*, both animals may be eaten (Chullin 78a; Yoreh Deah 16:3).
- 6) 30 days. *Bedi’avad*, it may be sacrificed when it is eight days old. Only the *Bechor*, *Ma’asier* and *Pesach* may be sacrificed *Lechat’chila* at eight days (Rambam,

Hilchos Ma’asei Korbonos 1:12).

- 7) No (Yoreh Deah 369).
- 8) Yes (Da’as Torah, Orchos Chaim 489:11, Kaf Hachaim 489:61).
- 9) Yes (Yevamos 89a).
- 10) No (According to most Poskim it is a Torah prohibition, while according to the Rambam it is a Rabbinic prohibition - see Minchas Chinuch 268:1).
- 11) Yes (Hamikna, Kiddushin 21a, D’H’ V’hinei).
- 12) Yes (Rambam Hilchos Terumos 9:9).
- 13) No (Bechoros 45b).
- 14) Yes (Meshech Chochma, Vayikra 22:28).
- 15) No (see Chinuch 268).

NOW AVAILABLE

The sefer *נר מתתיהו* is available for purchase:

- in seforim stores
- via shipping by emailing torahlodaas@gmail.com
- by picking up in Monsey, Queens, or Lakewood.
Please be in touch via email.

The sefer *מצא טוב* on *שמחות* and the set of Torah Lodaas volumes 1-5 are available for purchase. Email to purchase.

Due to many practical considerations, Torah Lodaas is only available through e-mail. Anyone who wishes to dedicate an issue or receive Torah Lodaas is asked to send his name and e-mail address to: TorahLodaas@gmail.com

*The material for this issue has been reprinted
from previous years*